

Situații
sortite
eșecului:

Cea mai groaznică mahmureală din lume

+

O călătorie de unșpe ore cu avionul

+

Bilete la clasa economică

+

Să ai un metru optzeci

Unu

Nu vomita pe copii... Nu vomita pe copii...

Capetele lor mici țopăiau sub ochii mei la coada de urcare în avion. Am simțit încă o crampă și mi-am apăsât stomacul. Poate dacă apăsam suficient de tare, reușeam să nu-i golesc conținutul peste capetele entuziasmate ale copiilor din față.

Nu puteam băga mâna-n foc, dar să vomit peste niște plozi nevinovați cred că mi-ar fi încurcat accesul într-un avion de cursă lungă.

De ce băusem acel ultim shot aseară? De ce, Doamne? De ce? DE CE!?

Însoțitoarea de zbor din față a verificat încă un bilet și i-a făcut semn pasagerului să treacă. Coada s-a târât înainte, pe sub brutalele lumini fluorescente ale sălii de așteptare. Avionul aștepta în fața geamurilor înalte până în tavan și părea mult prea mic ca să-i ducă pe toți oamenii ăștia în America. Era alb precum calul unui prinț din basme, plecat să salveze niște prințese. Dar eu nu eram o prințesă și mă puteam salva și singură, mersi frumos. Nu-mi doream decât ca acest avion să pună un ocean între mine și malefica mea mamă vitregă.

Am simțit încă o crampă când mi-am amintit cum îmi luasem la revedere...

— Uite în ce hal e, a spus mama mea vitregă, Penny, suficient de tare încât să audă toată lumea de la coada de control al bagajelor.

Eram la acea parte enervantă a procesului din aeroport în care toți oamenii își dau seama că nu pot lua lichide cu ei, așa că își varsă sticlele în pungi transparente de plastic.

— Știi că sunt aici, nu?

Mi-am dat ochii peste cap, fiindcă știam că asta o enervează, și am dat pe gât restul de apă din sticlă.

M-a ignorat.

— N-o s-o lase în avion.

M-am uitat disperată la tata, cerându-i ajutorul. Și-a ascuns un zâmbet.

— Calmează-te, Penny. Gândește-te la toți burlacii beți pe care îi lasă în fiecare zi să se urce în avioanele către Vegas.

— Nu sunt beată! am protestat, determinând cel puțin zece grupuri de călători să se oprească și să se holbeze la mine.

Tata a râs și m-a luat în brațe. M-am agățat de el, cuibărindu-mă în umărul lui, inhalându-i mirosul. M-a ajutat cu greața.

— Nu, nu ești beată, nu-i așa, păpușă? Doar mahmură. Ai avut o petrecere de rămas-bun memorabilă. Deși *miroși* ca și cum ai fi beată.

A inspirat ostentativ și m-a dat la o parte...

— PFIUU.

— Am făcut duș de dimineață...

... Ceea ce chiar făcusem. De asemenea, pe drumul spre aeroport, transpirasem toate shot-urile de sambuca de cu-o seară înainte.

Tata m-a luat încă o dată în brațe.

— Atunci vino încoace.

Ar fi fost un moment tandru dacă n-ar fi fost și Penny acolo. Dar avea grijă să fie mereu în preajmă – îngrozită de ideea că, dacă aș fi rămas singură cu tata preț de o clipă, gen, vreodată, l-aș fi făcut să-și dea seama ce scorpie malefică și manipuloare era. Și, ca să fiu sinceră, cu siguranță aș fi încercat. Desigur, era și Craig acolo ca să ne strice bucuria. Pentru că nu poți să ai tipica mamă vitregă malefică fără clasicul frate vitreg malefic.

La țanc, Craig s-a uitat la mine de sus în jos și mi-a zis:

— Miroși ca mama ta.

Cum îndrăzneam CUM ÎNDRĂZNEAM cumîndrăzneam cumÎNDRĂZNEAM? Pâcla stacojie pe care o scotea mereu la iveală din mine s-a stârnit din mahmureală. Vedeam pete, iar piciorul mi s-a întins instinctiv și l-a lovit tare în tibie.

A scheunat și a căzut pe jos – clar, clar prefăcându-se.

Penny și tata au intrat în modul mega-defensiv și s-a dezlănțuit haosul obișnuit.

— AMBER. SĂ-ȚI CERI SCUZE, DOMNIȘOARĂ.

— CRAIG, EȘTI BINE? NU PLÂNGE.

— Ești nebun ca ea, a adăugat Craig de pe podea.

Tata m-a ținut departe de Craig când m-am năpustit din nou asupra lui.

— Amber, nu!

M-am zbatut să scap din brațele tatei. Penny se așezase protector în fața fiului ei, aruncându-mi privirea ei de demon. De parcă l-aș fi atacat pe Craig fără motiv. De parcă ea nu ar fi auzit ce tocmai îmi spusese.

Se uita lumea la noi. Inclusiv paza. Tata îmi șoptea la ureche să mă liniștesc, mângâindu-mă pe păr, în timp ce eu urlam:

— Retrage ce-ai zis, retrage ce-ai zis!

— Haide, Amber. Calmează-te. Chiar că nu te mai lasă în avion...

M-am uitat în jur. Un tip în uniformă se îndrepta spre noi. Penny l-a văzut în aceeași clipă. Am observat conflictul interior întunecându-i fața: să mă certe sau să nu facem scandal... A ales să nu facem scandal.

— Șșș, ne-a zis amândurora.

Eu și Craig ne-am uitat urât unul la altul, dar ne-am îndreptat și ne-am purtat normal. Gardianul s-a oprit, ne-a examinat, după care s-a întors în mica gheretă din care ieșise.

Am oftat. Îmi era *atât* de rău. Nu-mi dorisem decât să-mi iau la revedere de la tata – doar noi doi. Mi-am aruncat sticla de plastic goală în coșul pregătit special pentru asta și n-am mai ridicat privirea.

— Cere-ți scuze, domnișoară, mi-a cerut Penny.

Mi-am strâns mai bine bretelele rucsacului ca să-mi aranjez geanta și, brusc, m-am înfuriat *foarte* tare. Pe proasta de maică-mea vitregă. Pe și mai prostul de frate-meu vitreg. Pe tata. Pentru că nu-l certase pe Craig, pentru că nu-l certa niciodată pe Craig...

— Și el ar trebui să-și ceară scuze pentru ce a spus!

— Vorbeam serios, a zis Craig din spatele lui Penny.

Și tata a trebuit din nou să mă țină, să nu sar la el.

— Știți ce? Mă doare undeva de chestia asta.

M-am întors și am plecat valvârtej înspre coada de securitate, știind că nu puteau veni după mine.

— Amber? AMBER! m-a strigat tata.

L-am ignorat și am mers mai departe.

— Amber, haide, ia-ți rămas-bun cum trebuie.

— Rămas-bun, cum trebuie! i-am aruncat peste umăr, intrând în rând și pregătindu-mi biletul de îmbarcare.

A fost ultimul lucru pe care i l-am spus vreme de șase săptămâni.

Nu vomita pe copii. Nu vomita pe copii.

Cele două fete din fața mea erau norocoase să nu știe de pericolul de a fi acoperite de vomă. Au făcut schimb de abțibilduri roz cu cățeluși, în timp ce părinții lor se agitau cu pașapoartele, verificând și răsverificând dacă încă le au în același buzunar.

Eram atât de furioasă pe tata. Eram atât de furioasă pe tata, zece milioane la sută din timp. Mai de rahat era că scena din aeroport nu era nici măcar ieșită din comun. Era doar eternul eu versus Craig, eu versus Penny... în timp ce tata se concentra doar să mențină pacea, în loc să-i țină partea singurei lui fiice. Eram foarte epuizată de la luptă. Eram foarte epuizată de senzația că eram lăsată pe dinafară.

Eram epuizată de la dorul de mama...

Coadă de la îmbarcare a mai înaintat câțiva centimetri și toată lumea și-a târât bagajele mai în față. Stomacul mi s-a chircit, revoltat de ouăle cauciucoase de la duty-free pe care le mâncasem în timp ce plângeam în tăcere, în lumina aspră de neon a restaurantului din aeroport.

Dacă aș fi reușit să nu vomit...

Dacă aș fi reușit să par suficient de normală încât să mă lase în avion...

Atunci, vara asta ar putea să înceapă. Aș putea să fiu cu mama și să-mi dau seama ce-a mers prost și cum să

o conving să se întoarcă și să încep să mă simt din nou întregă.

Era rândul familiei din față, iar fetele s-au strecurat printre picioarele părinților, întrebându-le pe însoțitoarele de zbor cât de sus zbură avionul, cât de repede, dacă erau filme Disney în avion... Nu puneau cea mai importantă întrebare: „*Fata aia din spatele nostru, căreia pare să-i fie rău, o să deșarte oare niște chestii în capul nostru?*”.

Li s-a făcut semn din cap să treacă și au ieșit din raza de acțiune a împroșcării. Era rândul meu. Am tras adânc aer în piept, mi-am dat pe spate claia de păr și am făcut un pas în față, să le dau pașaportul.

Pari prezentabilă. Pari prezentabilă. Pari prezentabilă.

Însoțitoarea de zbor purta atât de mult machiaj, încât nu-mi dădeam seama cum arăta de fapt. M-am concentrat asupra obrazilor ei tencuiți cu fond de ten, în timp ce mi-a luat pașaportul cu copertă de piele roșie. Mi-a zâmbit și i s-a crăpat obrazul.

— E prima oară când zbori singură?

A folosit aceeași voce pe care o folosise cu copiii.

Îmi era teamă să deschid gura, așa că doar am dat din cap.

— Dacă te putem ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

— Mulțumesc, am mormăit.

S-a uitat intrigată la mine.

— Ești bine? Pari speriată.

Mi-e frică să zbor când am cea mai groaznică mahmureală din lume...

— Îmi e puțin frică să zbor cu avionul...

Mi-a venit o idee genială...

— ... Mi se face rău!

— Ești cam palidă...

— Sunt sigură că o să mă descurc.

Inventasem scuza perfectă. Slavă Domnului.

— Dă-ne de știre dacă putem să te ajutăm cu ceva. La șaptesprezece ani încă e cam devreme să zbori singură.

Mi-a zâmbit larg și m-am gândit că ar trebui să fie ilegal să fii atât de fericită așa de dimineață.

Durerea de cap m-a lovit fix când m-am înghesuit pe locul meu de la fereastră.

— Au! am zis cu voce tare, făcându-l pe bărbatul uriaș de lângă mine să tresară.

Se chinuise să încapă în scaun, iar genunchii îi ajunseseră practic lângă nas după ce se înghesuise acolo. Și picioarele mele lungi deja sufereau în spațiul ca și inexistent. Am băgat mâna în geantă după un ibuprofen, l-am înghițit fără apă și mi-am scos telefonul.

Aveam două mesaje. Unul de la Lottie, altul de la Evie. Era prima oară când zâmbeam în dimineața asta.

**Lottie: ÎMI PARE ATÂT DE RĂU CĂ TE-AM ÎMBĂTAT
ÎN HALUL ĂSTA. ERA UN PLAN MALEFIC CA SĂ TE
FAC SĂ RĂMÂI AICI PESTE VARĂ. EȘTI VIEEEEE?**

Evie: Nu ne lăsaaaaaaaaa!!!!!!

Mi-a dispărut zâmbetul. Avea să-mi fie atât de dor de ele!

Mesajele lor m-au făcut să-mi amintesc noaptea trecută...

... „PE VREMEA ASTA MÂINE, O SĂ FIU ÎN AER.”

Luaserăm taxiul până pe Dovelands Hill după ce ne dăduseră afară din bar. Era dealul nostru. Ne duseserăm acolo în seara în care ne împrieteniserăm. M-am ridicat în picioare pe bancă, mi-am dat capul pe spate și am arătat spre negrul ca de cerneală de deasupra mea, aproape căzând în timpul procesului.

Evie m-a apucat de braț, să mă susțină.

— Amber, dă-te jos. Sunt mult prea firavă ca să te prind.

— AMERICA, VIN!!!

Lottie dansa fără muzică pe gazonul în pantă de sub noi, învârtindu-se cu brațele deschise.

— Amber, o să-mi fie atât de dor de tine! Pot să mă ghemuiesc în valiza ta și să vin cu tine? m-a întrebat, dând roată, roată, roată până a căzut zgomotos pe iarbă și a început să râdă.

— Ajutor! a zis Evie. Sunteți prea rangă ca să am grijă de amândouă. Amber, ia-mă de mână.

M-am mai uitat o dată la cer, după care m-am împleticit în brațele ei și am lăsat-o să mă conducă pe iarbă. Am căzut lângă locul în care Lottie stătea întinsă cu fața în sus. Evie a oftat și s-a așezat lângă noi. Aveam capetele apropiate și ne uitam toate în sus.

Stelele se învârteau.

— Sper că n-avem niciuna păduchi, a zis Evie.

— Doar tu te-ai putea gândi la asta, a răspuns Lottie...

Ceea ce era adevărat.

Am râs și m-am holbat în sus, urmărind cum se învârtea universul deasupra mea...

— De-abia aștept s-o văd pe mama, am zis încet.

Aveam o senzație atât de... plăcută în stomac.

— O să fie super tare.

— De când n-ai mai văzut-o? m-a întrebat Lottie.

— De doi ani...

Învârteală învârteală învârteală învârteală învârteală.

— Îhhh.

— Știu...

Am blocat gândurile pe care le aveam în minte. Gânduri precum *Nici măcar nu te-a invitat la nunta ei și Tu ai fost cea care a cerut să mergă acolo vara asta, nu invers și De ce a trebuit să te părăsească ca să se facă bine?*

Ca de obicei, alcoolul mă ajuta să fac asta.

— O să petrecem șase săptămâni împreună, i-am spus cerului. Șase săptămâni perfecte...

— Ai grijă.

Părul lui Evie mă gâdila pe față.

— Nimic nu e perfect vreodată.

— Mai ales dacă lucrezi într-o tabără de vară și ești înconjurată de copii americani agitați, a adăugat Lottie.

— Liniște, negativistelor.

Am închis ochii și am zâmbit, imaginându-mi cum o să arate fața mamei când o să ne întâlnim la aeroport...

Semnalul de legare a centurilor de siguranță nici măcar nu se aprinsese încă, așa că m-am gândit că era în regulă să le dau mesaj înainte să decolăm.

**Sunt atât de mahmură!! Ce naiba caut într-un avion?!
Ajutați-mă! Mă doare atât de tare capul!**

Am închis ochii și am ascultat sunetele avionului – bipurile intermitente, vuietul surd al aerului condiționat și